

Kun maailma laitettiin kiinni, sai alkunsa matka minuun. Lippu ei maksanut paljoa, vain ajatuksen verran. Se hetki, kun check in ja turvatarkastus olivat ohi, ja katsoin sisään. Siitä se alkoi, huikea reissu! Jostain kuulin matkan saattavan kestää kauemmin kun Aasiaan, tai vaikka Amerikkaan. Se saattaa kestää jopa ikuisesti. Säikähdin: jaksanko kulkea niin kauan? Kunnes oivalsin, että tulen kyllä viihtymään. Tärkeintä ei ole päämäärä, vaan matkanteko, kuten joku viisas on sanonut. Matkapäivä yksi: Tahdoin oppia tuntemaan minut. Mistä minä pidän ja mikä tuottaa minulle nautintoa, mikä iloa. En juuri tahtonut tietää, mikä minua surettaa, tahdoin tämän olevan mukava matka. Tämän ikäinen voi suoda itselleen enemmän mukavia kuin ikäviä asioita. Matkapäivä kaksi: En tahtonut opetella minua liian syvällisesti. Tahdoin vain kellua ja nauttia. Oivalsin viimein, ettei minulla ole mikään kiire. Päätin, että opin rauhassa, ja jollen jotain opi, annan asian olla. Matkapäivä kolme: En tahtonut palata entiseen. Olin oppinut rakastamaan tätä matkaa. Päätin antaa sen jatkua yhtä pitkälle kuin elämä ja kannatella minua loppuun saakka. Niin kuin talvi vaihtui kevääseen ja järvet muuttuivat lammikoiksi. Kuin puut, mitkä heittivät valkotakkinsa pois ja tanssivat alasti tuulella. Niin minä kuljin ja hymyilin. Matkalla itsessäni. Lopulta päätin opetella vain yhden asian: Tahdoin oppia viheltelemään. Matkantekijä